

Ik had net twee keer de telefoon neergelegd en ik stond midden in de gang, tegenover de deur van de badkamer, terwijl mijn gedachten naar de overkant dwaalden, naar de schuifdeur van de kleerkast, waar ik onderin mijn reistassen bewaarde.

Ik had meerdere reistassen, die correspondeerden met meerdere soorten reizen, die ik niet had gemaakt, en ik wist niet welke tas het beste zou passen bij mijn beoogde vertrek voor de week erop.

Het tweede telefoontje dat ik had gekregen was van Marc, met wie ik pas drie maanden omging, en uitsluitend op een tennisbaan die we iedere dinsdagavond reserveerden. Het eerste was afkomstig van Marie, met wie ik al twee jaar geen omgang meer had, op geen enkel vlak behalve het epistolaire, in de vorm van ansichtkaarten die we elkaar sporadisch stuurden.

Marie en ik hadden afscheid van elkaar genomen, en onze ruimtelijke verwijdering had de zaken vergemakkelijkt. Ik was in Parijs gebleven. Ik moest me dus per vliegtuig of per boot bij haar voegen waar ze nu woonde, in Barretone, op Corsica, aangezien ze me daar voor tien dagen had uitgenodigd, met medeneming van een stoel die ze graag terug wilde.

Zodra ik haar stem aan de telefoon herkende, had ik meteen de behoefte gevoeld om te gaan zitten, en toen ze niet veel later over die stoel begon, had ik een paar seconden nodig om te begrijpen over welke stoel ze het had, en dat het uitgerekend de stoel was waar ik op dat moment op zat. Het was een houten stoel die ik nauwelijks gebruikte en die vlak bij me stond toen

ik de telefoon opnam, een heel lage, zware stoel met een stijve, zij het keurig schuine leuning die ze niet had meegenomen en die ze van haar vader had gekregen.

Marie was dus niet meteen over die stoel begonnen, ze had eerst gevraagd hoe het met me ging – daarover schreven we niet op onze ansichtkaarten – en dat vond ik best een lastige vraag, want ik kon pas iets over mezelf vertellen als ik eerst hoorde hoe het met haar ging, in die zin dat het met mij goed ging zolang het met haar goed ging en ze contact met mij hield – althans, dat dacht ik.

Ik was geen nieuw leven begonnen, zoals men dat noemt, ik hield me vast aan de herinnering aan Marie, en vertoefde samen met haar op een plek die ze op afstand bewoonde en die ik niet wilde afstaan.

Ik had geantwoord dat het mij zo goed ging als maar kon en was nog druk met het herontdekken van haar stem, waarvan de plotselinge klank, in combinatie met haar naam – met mij, Marie – me op slag van al mijn kracht had beroofd en me had gedwongen te gaan zitten op de stoel die ze toen nog niet ter sprake had gebracht.

Niets had me op haar telefoontje voorbereid. Ik was dus overvallen, ontwapend, en ik vreesde dat ik ondanks al mijn moeite weer terug was bij het begin, het einde dus, in het besef en met de conclusie dat ik Maries terugkeer via dit telefoontje ofwel moest accepteren ofwel moest afwijzen, en zo stond het er voor met mijn onbehagen en het ambivalente genoegen om haar stem te horen toen ze de kwestie van de stoel opwierp – vrij snel eigenlijk, alsof de paar woorden die we hadden gewisseld volstonden om een vertrouwelijkheid tussen ons te herstellen die ik absoluut niet voelde, integendeel, ik was ten prooi aan een gevoel van exotisme, de stem van Marie leek van zó ver te

komen dat het effect dat ze op me had, ook al kende ik elke schakering van haar intonatie, precies hetzelfde was als tijdens onze eerste ontmoeting.

Kortom, het was een hele schok. Maar ik was blij dat Marie me voorstelde om naar haar toe te komen, dat ze me vroeg bij die gelegenheid ook de stoel mee te nemen en dat ze opperde dat we, wanneer ik eenmaal ter plaatse was, uitgebreider zouden kunnen praten – er kwam een ander telefoontje binnen, ze moest ophangen, sorry, neem gerust iemand mee, natuurlijk, het is een groot huis, er worden momenteel drie kamers niet gebruikt, goed, we bellen nog om het te bevestigen, maar je komt toch wel hè –, ze klonk druk, in deze periode van haar leven, en ik kon moeilijk inschatten hoe persoonlijk ik de uitnodiging moest opvatten die ze opwierp, of het haar vooral ging om de stoel en de herinnering aan haar vader of om mijn bezoek, en zodoende bleef ik, toen we hadden opgehangen, achter met een gevoel van aarzeling en urgentie, maar niettemin wist ik al gauw dat ik graag naar haar toe zou gaan om daar meer helderheid over te krijgen, en ik bedacht dat ik wel zou zien, want ik was toch vrij, of eigenlijk niet, en dat ik in deze omstandigheden in ieder geval niet verder kwam als ik bleef waar ik was, in Parijs, waar het volop zomer werd – het was heel warm die avond, ik zette het raam pas open toen het donker werd.